

AZ UTOLSÓ VITA HELYETT...

Ismét érezhetjük a sors váratlan csapásaként, hogy az immár tizedik évfolyamába lépő folyóiratunk újabb szerző és szerkesztő társat búcsúztat.

Hosszú, súlyos betegség után, 2001 decemberében elhunyt Szebenyi Péter egyetemi tanár, a neveléstudományok doktora, a hivatásához mindig hű történelemtanár, a minden pedagógus által ismert tantervkutató-fejlesztő szakember.

Halála sok, még vágyott tervét tette így immár örökre álomná, bár mindvégig bízott abban, hogy lesz még egy kis ideje. A csoda azonban ezúttal is csak váratott magára. A nagy módszertani összefoglaló mű, a történelemtanítás nemzetközi tapasztalatairól szóló sem készülhet immár el, de a tantervírói és fejlesztői munkásságának összefoglalója sem. Így nemcsak szakmai, tudományos alkotásait, hanem megvalósíthatatlan terveit is örököül hagyta az utána következő újabb, fiatalabb nemzedékekre.

„Minden könyvemem magamnak írtam” – mondta egyszer. Tette ezt azért, mert tisztán akart látni, ezért igyekezett tisztázni a homályos kérdéseket. Ha ez nem ment, akkor írt egy tankönyvet, egy jegyzetet, hogy megmutassa, ő hogyan gondolja és – főképpen – teszi. Pályája során kezdettől fontosnak tartotta a nemzetközi kapcsolatokat. Azt vallotta, nem tudjuk megoldani saját szakmai problémáinkat, ha nem értjük, mi zajlik a nagyvilágban, legyen ez akár keleten, akár nyugaton.

Sokan elsősorban, mint tantervszerzőt, fejlesztőt ismerték. Az ő szerkesztésében készült el az 1978-as általános iskolai tanterv, de ugyanígy mindvégig ő irányította a Nat szakmai munkálatait is. Teherbírása, szorgalma legendás volt. Folyóiratunkban a Tanterv című számot szerkesztette, a vitákat nemcsak vállalva, hanem megoldást keresve. Kezdetben részt vett a kerettantervek kidolgozásában is, de amikor látta, hogy nem tudja érvényesíteni az általa fontosnak tartott szakmai értékeket, szempontokat, lemondott a további részvételről. Mindig az elfogadható kompromisszumokat kereste, azt, hogy az adott feltételek között mit lehet megvalósítani abból, ami kívánatos lenne. Kiváló vitapartner volt: álláspontjához keményen ragaszkodott, de mindig kíváncsi volt az ellenérvekre, azt mondhatjuk, életeleme volt a demokratikus vita. Ezt a vitakészséget, ezt a lelkes és érzelmeiktől sem mentes szakmaiságot sokáig fogjuk hiányolni.

